

Troens tårn

Dashanel ønskede, at hendes tro på Kristus skulle være høj og stærk.

Gretchen Picklesimer Kinney
(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i Jamaica.

Dashanel hjalp sin storebror med at tage nøddebrødet ud af ovnen. Det duftede så dejligt!

Så hørte hun, at det bankede på døren. »Missionærerne er her!« kaldte hendes søster.

Dashanel løb hen til døren. Hun elskede, når missionærerne kom. Hun havde altid en god følelse, når de kom på besøg. Nogle gange tog de noget med, som hun og hendes søskende kunne lege med.

»Tyrell har lavet nøddebrød igen!« sagde Dashanel. Hendes bror kunne godt lide at lave mad til missionærerne.

»Jeg kan slet ikke vente med at smage det,« sagde ældste Colas. Han og ældste Yusaki kom indenfor og satte sig på gulvet. Dashanel, hendes bror, søster og mor sad over for dem.

»Hvad skal vi lave i undervisningen i dag?« spurgte Dashanel.

Ældste Yusaki tog en stak bægre frem. »Vi skal bygge et troens tårn. Hver af disse kopper repræsenterer noget, vi kan gøre for at opbygge vores tro på Jesus Kristus.«

Ældste Yusaki begyndte at stable bægrene til et tårn. Dashanel så, at bægrene havde ord som »bøn«, »skriftstudium« og »kirke« skrevet på dem.

»Det er alt sammen ting, I har bedt os om at gøre som familie,« sagde hun.

»Det er rigtigt,« sagde ældste Colas. »Når I gør disse ting, opbygger I jeres tro på Jesus Kristus.«

Dashanel og hendes søskende skiftedes til at bygge deres eget tårn med bægrene, mens de lyttede til lektionen.

Da missionærerne var gået, tænkte Dashanel over, hvad de havde undervist om. Hun ønskede, at hendes tro på Kristus skulle være høj og stærk, ligesom det tårn, hun byggede.

Som månederne gik, lærte Dashanel mere og mere om evangeliet af missionærerne. Hun begyndte at gå i kirke med sin familie. Hun forestillede sig, at hendes trostårn voksede sig højere og højere.

En dag efter missionærerne var gået, talte Dashanel med mor. »Må jeg blive døbt?« spurgte hun.

»Er du sikker på, at du er klar?« spurgte mor.

»Ja,« sagde Dashanel. »Jeg ønsker at følge Jesus.«

»Ok,« sagde mor. »Hvis du vil, må du godt blive døbt.«

Dashanels bror og søster valgte også at blive døbt. Mor sagde, at hun ikke følte sig klar til at blive døbt endnu.

På dagen for deres dåb var Dashanel og hendes søskende klædt i hvidt tøj. De ventede hver især tålmodigt på at blive døbt.

Da det blev Dashanels tur, hjalp ældste Yusaki hende med at komme ned i vandet. Så sagde han dåbsbønnen og sænkede hende ned i vandet. Da Dashanel kom op igen, kunne hun ikke holde op med at smile! Hun følte sig glad og ren. Hun havde ikke lyst til at glemme den følelse.

Dashanel blev ved med at gøre ting for at opbygge sin tro på Jesus Kristus. Hun læste skrifterne sammen med sin familie. Hun bad også til vor himmelske Fader. Hun gjorde betænksomme ting for andre. Og hun huskede, hvordan hun havde haft det, da hun blev døbt. Hun ville gerne, at mor også skulle få den følelse.

»Mor, hvorfor bliver du ikke døbt?« spurgte Dashanel en dag.

Mor var stille i lidt tid. »Du har været et godt eksempel for mig. Nu er jeg nødt til at være et eksempel for dig,« sagde hun. »Jeg vil også gerne døbes.«

På dagen for mors dåb blev Dashanel utroligt glad. Da mor kom op af vandet, smilede alle. Nu kunne hele Dashanels familie bygge deres troens tårne sammen. ●